

Hoe niemand
mij geloofde en
ik bijna alles
verloor

GERTRUD
JETTEN

kluitman

‘Want zonder jou kan ik niet leven,’ zing ik zo hard als ik durf. Ik haal diep adem voor de laatste zin en kijk naar Tom: ‘Jij bent alles voor mij!’

‘Bravo, Iris,’ roept juf Karlijn.

De kinderen op de voorste rij klappen enthousiast.

Ik maak een diepe buiging en spring van het podium af. Op de vloer van de aula doe ik een dansje. Het ging echt supergoed vandaag! Op de klok zie ik dat het tien voor drie is. Over tien minuten gaat de bel en mag ik weer naar mijn verzorgpony toe.

‘Iris,’ roept Tom.

Ik draai me snel om. ‘Wat is er, moppie?’

Tom begint te lachen. ‘Ik ben je moppie niet, moppie!’

‘Wel in de musical,’ zeg ik grijnzend. ‘Verder niet natuurlijk.’

Tom lacht. ‘Weet jij waar de verkleedkleden liggen?’

‘In de kast in ons klaslokaal!’ Snel loop ik door naar de kleedkamer. Mijn schoenen klikklakken op de vloer. Kiki, Eva en Lara zijn er al.

‘Gaaf iemand mee naar Binkie?’ vraag ik zo gewoon mogelijk. Een voor een kijk ik mijn vriendinnen aan.

‘Ik moet meteen naar huis,’ zegt Kiki terwijl ze haar schoenveters strikt.

‘Ik zou best willen, maar ik heb een extra hockeytraining,’ zegt Eva verontschuldigend.

Lara kijkt me aan. ‘Sorry,’ zegt ze. In haar ogen zie ik medelijden.

Ik bijt op mijn lip. Lara is de enige die het weet van Erik.

‘Geef niet,’ zeg ik stoer, maar dat is niet hoe ik me voel. Het is alsof er een gewicht aan mijn benen hangt. Als ik niet zo gek op Binkie was, zou ik nooit meer naar Erik gaan, echt nooit meer. Maar ik ga toch. Ik kan niet zonder Binkie.

Binkie is een welshpony van één meter twintig hoog, een schimmel met drie witte hoeven en één zwarte. Op zijn neus zit een roze vlek en hij heeft grote, donkere kraalogen. Hij is de leukste, mooiste pony van de hele wereld, en als jij hem kon zien zou je dat ook vinden.

Op mijn achtste verjaardag werd Binkie mijn verzorgpony. Mijn ouders namen me mee naar Erik en Loes en daar stond hij, met een grote blauwe strik om zijn hals en ingevlochten manen. Toen was Binkie nog donkergrijs met een brede bles en drie witte benen, maar nu is hij helemaal wit.

Ik fiets langs de ijswinkel in het dorp. Langs de boerderij met de lammetjes. De straat in waar Erik woont. Ik knijp mijn ogen half dicht tegen de zon om te kunnen zien of Eriks auto er al staat. Langzaam fiets ik verder. Als hij er is, kan ik me altijd nog omdraaien.

Ik trap zo langzaam dat ik bijna omval. Zodra ik de boerderij met het rode dak voorbij ben, zie ik het huis, de stallen en het weiland van Erik. Alles ligt er stil bij en de oprit is leeg. Ik haal diep adem. Erik is weg! Ik ben zo opgelucht dat ik hardop begin te lachen. 'Binkie,' roep ik luid.

Vanuit de stal komt een zachte hinnik en even later verschijnt een wit hoofd boven de halve deur. Ongeduldig trapt Binkie tegen de planken.

'Ik kom eraan, Bink,' roep ik terwijl ik achterom de stal in loop. Snel breng ik hem naar de wei.

De andere pony's kijken even op en grazen daarna verder. Binkie gaat er meteen bokkend vandoor.

'Zet hem op, Bink,' roep ik, steunend met mijn armen op het hek.

Binkie bokt nog een keer en bijt Othello in zijn billen.

Ik lach. Wat ben ik blij om Binkie zo te zien! Een paar maanden geleden was hij heel ziek, zo ziek dat ik dacht dat hij dood zou gaan. Hij had een ontsteking in zijn voorhoeven en kon bijna niet meer lopen. Sindsdien mag hij elke dag nog maar heel kort in de wei. Het zou beter zijn als hij de hele dag in een uitloop kon staan, maar Erik heeft geen zin om die te maken. Erik heeft ook geen zin om Binkie telkens voor een half uur in de wei te zetten. Dus als ik niet kom, staat hij de hele dag op stal.

Na een tijdje heeft Binkie er genoeg van en gaat hij met de andere pony's grazen. Ik pak een kruiwagen en een riek en begin snel uit te mesten. Ik wil gauw klaar zijn, want misschien komt Erik zo. Ik strooi nieuw stro in de stal en leg het hooi in

een hoek. Na precies een half uur haal ik Binkie uit de wei.

Binkie loopt een paar meter met me mee en blijft daarna stilstaan. Met zijn voorbenen schraapt hij in het gras. Hij wil meer!

‘Ik snap het, Bink, maar dat gras is niet goed voor je.’

Binkie schraapt nog harder.

‘Nee, dat kan echt niet,’ zeg ik vastbesloten en ik geef hem een tikje met het touw.

Met tegenzin loopt Binkie met me mee. Een paar meter verder blijft hij weer stilstaan. Hij zakt langzaam door zijn knieën en gaat liggen. Met zijn grote ogen kijkt hij me ondeugend aan. Daarna begint hij op zijn gemak te grazen.

Ik schiet in de lach. Die gekke Binkie! ‘Je bent de slimste pony van de hele wereld,’ zeg ik zodra ik uitgelachen ben. ‘Maar nu gaan we echt. Vooruit!’

Binkie komt overeind en loopt zo langzaam mogelijk met me mee. Wanneer ik hem vastbind, reikt hij meteen naar de tas met borstels. Hij pakt de roskam bij het handvat en slingert ermee in het rond. Daarna pakt hij de tube met ontklitter. En de hoevenkrabber. En de zachte borstel. Binnen een paar minuten ligt alles op de grond.

‘Gekke Binkie,’ zeg ik. ‘Ruim je ze ook op?’

Binkie kijkt me ondeugend aan en duwt zijn neus tegen mijn arm.

Ik raap alle spullen op en stop ze terug. Daarna maak ik Binkie los en loop samen met hem het erf af. Binkie briest en doet zijn hoofd omlaag. Als een stofzuiger loopt hij over de weg; hij ziet elk blaadje en elk takje. Soms heeft hij geluk en vindt hij een klokhuis of een stukje wortel.

We wandelen door het bos, tussen de weilanden door en terug via het dorp. Zodra we in Binkies straat komen, begint het weer te kriebelen in mijn buik. Gelukkig staat Eriks auto nog steeds niet op de oprit. Opgelucht zet ik Binkie in zijn box.

‘Othello, Dion,’ roep ik.

Beide pony’s grazen door alsof ze me niet gehoord hebben. Othello en Dion zijn de nieuwe menpony’s van Erik. Eerst mende hij met Binkie en Toby, maar die vond hij te klein. Toby werd verkocht en Binkie bleef voor mij.

Ik zet Othello en Dion in hun box en ga weer naar Binkie toe. Ik kriebel hem op zijn schoft en vertel hem wat over de musical. Jammer dat hij niet kan komen kijken! Bij die gedachte schiet ik in de lach; ik denk dat hij het nog leuk zou vinden ook.

‘Jij bent alles voor mij,’ zing ik terwijl ik de boxdeur dichtdoe. In de gang maak ik een dansje. ‘Dag Binkepink, misschien kom ik straks nog even terug!’ Tussen de spijlen door zie ik twee donkere kraalogen. ‘Doieiii,’ roep ik een laatste keer en daarna loop ik echt naar mijn fiets.